

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jakuba Camrdy, v právní věci žalobce: **Šrot Wetzel, s.r.o.,** IČ 27312372, se sídlem Prosmycká 11, Lovosice, zastoupeného Mgr. Pavlem Říčkou, advokátem se sídlem Litevská 1174/8, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2010, č. j. 10 Ca 75/2009 - 46,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2010, č. j. 10 Ca 75/2009 - 46, **se ruší.**

II. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 1. 2009, č. j. 530/1484/Ul/08/Zm, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení částkou 14 600 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Pavla Říčky.

Odůvodnění:

A/ Rozhodnutí správních orgánů

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 10. 2008, č. j. ČIŽP/44/OOH/SR01/0812568.007/08/UJT, uložila Česká inspekce životního prostředí (dále „ČIŽP") společnosti Šrot Wetzel, s.r.o. (dále „stěžovatel") pokutu ve výši 1 000 000 Kč za porušení ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění platném

v rozhodné době (dále „zákon o odpadech“), čímž měl stěžovatel spáchat správní delikt podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech. Deliktní jednání stěžovatele spočívalo v tom, že v letech 2007 a 2008 nakládal bez povolení s kovovými odpady v neschváleném zařízení na pozemku p. č. 339/8 v k. ú. Lovosice.

[2] Žalovaný odvolání stěžovatele proti citovanému rozhodnutí ČIŽP zamítl. Vycházel ze zjištění, že stěžovatel v letech 2007 a 2008 provozoval zařízení ke sběru a výkupu kovového odpadu bez povolení příslušného Krajského úřadu Ústeckého kraje. Jednal tak vědomě, neboť souhlas k uvedené činnosti v té době nemohl být vydán. Bylo třeba vyčkat provedení zjišťovacího řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů („zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“), které by se vypořádalo s námitkami dotčených obcí, že zařízení bude mít nepříznivý vliv na životní prostředí nad míru přípustnou dle zákona. Stěžovatel bez ohledu na tuto skutečnost pokračoval v nakládání s odpady, které také byly při kontrole ČIŽP v objektu stěžovatele nalezeny. V žádném případě se tedy nejednalo o pouhou zprostředkovatelskou činnost stěžovatele. Žalovaný vychází z toho, že stěžovatel prokazatelně ohrozil životní prostředí a zdraví lidí, neboť vliv činnosti v jeho zařízení nebyl ve sledované době zákonným způsobem posouzen.

[3] Žalovaný považuje pokutu uloženou stěžovateli za přiměřenou jejímu smyslu odradit delikventa od opakovaného nezákonného jednání a odpovídající zjištěným okolnostem. Stěžovatel porušoval zákon vědomě, přihlédnuto bylo také k množství přijímaného odpadu v průběhu nezákonné činnosti.

B/ Rozsudek Městského soudu v Praze

[4] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“). Městský soud žalobu zamítl z důvodů, které srozumitelně uvedl v odůvodnění rozsudku. Vycházel z toho, že stěžovatel porušil obecné povinnosti dle § 12 odst. 2 zákona o odpadech, které musí respektovat každý, kdo zachází s odpady, ale porušil také ustanovení § 14 odst. 1 zákona o odpadech, vyžadující splnění povinného souhlasu příslušného krajského úřadu k provozování zařízení na nakládání s odpady. Městský soud dovodil, že ustanovení § 66 odst. 3 písm. d) a e) zákona o odpadech dopadají na toho, „*komu souhlas s provozováním příslušného zařízení sice udělen byl, kdo však provozuje zařízení v rozporu s tímto souhlasem anebo po uplynutí doby jeho platnosti.*“

[5] Naproti tomu podle ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, z něhož žalovaný vycházel, se správního deliktu dopustí ten, „*kdo nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno.*“ Toto ustanovení proto míří na případy porušení obecných povinností uvedených v § 12 zákona o odpadech. Městský soud uzavřel, že § 66 odst. 3 písm. d) a e) zákona o odpadech představuje vůči jeho odst. 4 písm. b) privilegovanou skutkovou podstatu, kterou však v dané věci použít nelze, neboť v rozhodné době stěžovatel nedisponoval pravomocným povolením k provozování zařízení k nakládání s odpady dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech.

[6] Městský soud se rovněž vypořádal s námitkou stěžovatele, že správní orgány postupovaly chybně při stanovení výše ukládané sankce. Zdůraznil přitom, že v úvahu byla vzata relevantní kriteria, ve prospěch stěžovatele tedy fakt, že se v jeho případě jedná o

prvý delikt a charakter odpadu odpovídal kategorii „ostatní“, tedy nikoli „nebezpečný“. V neprospěch stěžovatele svědčí množství odpadu, se kterým stěžovatel nakládal, doba trvání protiprávního jednání a charakter tohoto jednání spočívající ve vědomém porušování zákona. Městský soud označil uloženou pokutu za přiměřenou, pohybující se při samé spodní hranici zákonného rozpětí a respektující význam postihu pro motivaci dotčených subjektů důsledně dodržovat v oblasti nakládávání s odpady zákon. K užití moderačního práva tak neshledal důvod.

C/ Kasační stížnost

[7] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel včasnou kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“).

[8] Nesprávné posouzení právních otázek spatřuje v kvalifikaci deliktního jednání podle generální úpravy § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, ačkoli existuje pro posouzení věci specifická (privilegovaná) skutková podstata v § 66 odst. 3 písm. e) citovaného zákona.

[9] Dalším příkladem pochybení je užití pojmu „zařízení“ žalovaným, převzaté také městským soudem v napadeném rozsudku. Výkladem tohoto pojmu podle úpravy § 4 písm. f) zákona o odpadech dospěl stěžovatel k závěru, že žalovaný a městský soud připisují tomuto pojmu smysl, který nemůže mít. Z definice § 4 písm. f) zákona o odpadech totiž nelze vyvodit nic jiného než to, že zařízením ke sběru nebo výkupu odpadů je každé zařízení, které je k takovému účelu určeno, bez ohledu na to, zda má nebo nemá příslušné povolení. Zařízení žalobce takovému požadavku vyhovovalo již proto, že bylo (později) k jeho užití pro nakládání s odpady uděleno i příslušné povolení.

[10] Stěžovatel považuje za nezákonný také postup při určení výše uložené sankce. Žalovaný založil rozhodnutí na kriteriích, která jsou v rozporu s ustanovením § 67 odst. 2 zákona o odpadech, které definuje zásadní kriterium slovy „*Při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.*“ Z rozhodnutí o uložení sankce není patrné, zda se správní orgány vlivem činnosti stěžovatele na životní prostředí vůbec zabývaly, přestože právě toto hledisko je rozhodující. Odůvodnění výše uložené sankce tedy odporuje zákonu a navíc trpí nedostatkem důvodů, takže městský soud měl již proto rozhodnutí žalovaného zrušit. Pokud tak neučinil, byl tím naplněn kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[11] Stěžovatel se dovolával také nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu citací zákonného textu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nevysvětlil ovšem konkrétně, v čem by měl tento důvod spočívat. Odvolal se pouze na obsah kasační stížnosti.

D/ Vyjádření ke kasační stížnosti

[12] Žalovaný odmítl tvrzení stěžovatele o postupu správních orgánů v rozporu se zákonem. Naopak zdůraznil, že ve správním řízení bylo stěžovateli prokázáno opakované

porušování předpisů v oblasti odpadového hospodářství, ale také v oblasti veřejného zdraví a stavebního zákona. Provoz konkrétního zařízení stěžovatele ke sběru a výkupu odpadů nebyl v rozhodné době schválen. Využití objektu Uhelných skladů pro tento účel bylo předmětem posuzování podle zákona č. 100/2001 Sb. (EIA) a vyústilo v závěr, že bude možné jej využívat jen za omezujících podmínek (nebude možné využití k úpravě odpadů). Žalovaný opakuje interpretaci pojmu „zařízení" se zdůrazněním komplexního požadavku splnění všech parametrů, tedy včetně příslušných povolení k provozu zařízení k nakládání s odpady. Takové povolení objekt stěžovatele neměl, a proto je sankce dle § 66 odst. 4 písm. b) za porušení § 12 odst. 2 zákona o odpadech zjištěnému porušení zákona nejbližší. Výši sankce označil žalovaný za objektivní ve vztahu ke zjištěnému ignorování schvalovacího procesu stěžovatelem a míře ohrožení životního prostředí a zdraví lidí nakládáním s odpady, jehož vliv nebyl zákonným způsobem posouzen. Tento aspekt byl nakonec potvrzen i souhlasem k omezenějšímu provozu zařízení, než stěžovatel požadoval.

E/ Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody.

[14] Důvody kasační stížnosti je třeba posuzovat podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení. Tyto důvody samozřejmě musí být svým obsahem podřaditelné pod některé z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. – srovnej např. rozsudek tohoto soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47. Žalobce namítl sice také nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, tedy důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., místo odůvodnění odkázal na text kasační stížnosti, kde je ovšem argumentace jen k důvodům dle písm. a) a b) citovaného ustanovení. Ze skutečností odůvodňujících tvrzení stěžovatele o existenci důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. ovšem důvod dle písm. d) citovaného ustanovení dovodit nelze. Nicméně se jedná o důvod, ke kterému by tento soud musel přihlédnout i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Ke kasačnímu důvodu dle §103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[15] Ze systematického hlediska je proto rozumné nejprve posoudit důvodnost tohoto kasačního důvodu. Pouze u rozhodnutí přezkoumatelného je totiž zpravidla možné vážit důvodnost ostatních námitek. Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu z důvodu nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí ovšem zjištěna nebyla, stejně tak ani žádné jiné vady řízení před soudem, které by mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[16] K namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů lze odkázat na konstantní judikaturu. Zmínit lze například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245. Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu;

dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci.

[17] Nic takového v dané věci konstatovat nelze. Z rozsudku městského soudu je zřejmé, jak a proč soud rozhodl a výrok rozsudku má logickou oporu v jeho odůvodnění. Městský soud vysvětlil, na základě jakých provedených důkazů dospěl k vyslovenému procesnímu i hmotněprávnímu závěru. Rozsudek městského soudu je nepochybně srozumitelný, vystavěný na aprobaci dokazování, provedeného v rámci správního řízení, které je dostatečné z hlediska vyjádřeného právního názoru. Kasační námitce podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil; věcná správnost napadeného rozsudku je předmětem jiné úvahy.

Ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[18] Z identických důvodů vyplývá závěr, že naplněn nemůže být ani kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Správní orgány vycházely z určitého právního názoru, pro který soustředily dostatečné důkazy. Odůvodnění vydaných správních rozhodnutí z povedených důkazů vycházelo a bylo logicky a srozumitelně formulováno. O věcné správnosti názoru správních orgánů platí totéž, co pro posouzení věci městským soudem (který se s právním názorem žalovaného ztotožnil).

Ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[19] Kontrolou ČIŽP bylo zjištěno, že stěžovatel provozuje sběr a výkup kovových odpadů, aniž k tomu má souhlas ve smyslu § 14 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb. o odpadech, jehož relevantní část zní: „*Zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem. V řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí musí krajský úřad posoudit všechna zařízení, která s těmito činnostmi souvisejí.*“

[20] Ze srovnání s ustanovením § 12 odst. 2 zákona o odpadech („*Pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.“)* logicky vyplývá, že definice § 14 odst. 1 zákona o odpadech se vztahuje k ustanovení § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech, jeho prvé části („*provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu...*“), případně dle písm. e) citovaného ustanovení („*provozuje zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu...*“). Ustanovení § 12 odst. 2 zákona o odpadech (jako

ostatně celé toto ustanovení) se nevztahuje jen k jedné určité skutkové podstatě správního deliktu, nýbrž představuje obecné pravidlo, určující proč *(*aby nebylo „*...ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nebyly překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními předpisy*“) je třeba splnit povinnosti mít pro nakládání s odpady souhlas k tomu příslušného správního orgánu. Ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, dopadající na případy nakládání s odpady *(„...v zařízeních, ve kterých... je zakázáno nebo není povoleno*“) zjevně míří na odlišné případy neoprávněného nakládání s odpady, zejména provozování tzv. „černých“ skládek, umísťování odpadů ve vysloveně nevhodných místech nebo prostorách apod. O takový případ se v dané věci evidentně nejednalo, jak je patrné i z toho, že k určité úrovni nakládání s odpady bylo zařízení žalobce nakonec schváleno.

[21] Tento závěr však nelze použít k deliberaci jednání stěžovatele, neboť skutková podstata deliktu dle § 66 zákona o odpadech je založena na porušení zákonem přesně definovaných povinností, v daném případě jde o absenci souhlasu správního úřadu s provozem zařízení. Tato podmínka nesporně splněna byla a je pro definici správního deliktu dle § 66 odst. 3 písm. d) nebo e) zákona o odpadech dostatečná. V tomto směru je judikatura správních soudů dlouhodobě stabilní, srovnej třeba rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2006, č. j. 9 Ca 37/2004 - 34: „*Jedinou skutečností, kterou jsou správní orgány při zvažování otázky odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu vymezeného v § 66 odst. 3 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, povinny zkoumat, je to, zda žalobce skutečně provozoval zařízení ke sběru a výkupu odpadů s potřebným souhlasem příslušného správního úřadu či nikoliv. Ostatní skutečnosti jsou pro posouzení věci nepodstatné.*“

[22] Pro naplnění podmínek odpovědnosti za správní delikt v oblasti nakládání s odpady a pro uložení sankce za porušení zákonem (§ 66) uložených povinností není důležité prokázané ohrožení obecně chráněného zájmu (ochrana životního prostředí), nýbrž naplnění znaků příslušné skutkové podstaty deliktu. K tomu srovnej třeba rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2009, č. j. 9 Ca 184/2007 - 28: „*Skutková podstata správního deliktu podle § 66 odst. 3 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, nespočívá v ohrožení či poškození životního prostředí, nýbrž v převzetí odpadu osobou, která k tomu není oprávněna pro nedostatek vybavení zařízením k využití či odstranění odpadu. Tyto znaky skutkové podstaty správního deliktu samy o sobě vyjadřují možnost ohrožení životního prostředí. Osoba, která odpad takto neoprávněně převzala, se tedy nemůže sankční odpovědnosti zprostit odkazem na to, že shromažďováním odpadu nedošlo k ohrožení či k poškození životního prostředí a takovou okolnost z hlediska naplnění skutkové podstaty správního deliktu není třeba dokazovat. K míře a závažnosti ohrožení nebo poškození životního prostředí se ve smyslu § 67 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, přihlíží při stanovení výše pokuty*.“ Stejný závěr platí i v nyní posuzované věci.

[23] ČIŽP uložila stěžovateli pokutu 1 000 000 Kč za to, že nakládal s kovovými odpady v zařízení, které nebylo pro takový účel povoleno. Pokuta byla stanovena tak, aby nepozbyla preventivního účinku a zároveň nebyla likvidační. Žalovaný konstatuje, že stěžovatel provozoval zařízení bez povolení příslušného správního úřadu vědomě, neboť souhlas nemohl být vydán do doby provedení zjišťovacího řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., ve kterém by byly řešeny námitky obcí. Závažnost jednání stěžovatele zvyšuje vědomé porušování zákona s vědomím rizika uložení sankce.

[24] Zákon o odpadech definuje meze uvážení správního orgánu při určení výše pokuty v ustanovení § 67 odst. 2 („*Při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.*“) Správní orgány přihlédly také ke skutečné intenzitě činností stěžovatele při nakládání s odpady v rozhodné době od května 2007 do září 2008 a tuto intenzitu hodnotily jako významnou pro míru ohrožení chráněného zájmu na ochraně životního prostředí a zdraví lidí. Nelze tedy tvrdit, že by při úvaze o výši sankce nepřihlédly k hlediskům, které upravuje citované ustanovení § 67 odst. 2 zákona o odpadech. V důsledku odlišné právní kvalifikace stěžovatelova jednání ovšem hodnocení užitých kriterií relativizuje jiný kvantitativní rozsah pokuty. Místo pokuty do 50 000 000 Kč (§ 66 odst. 4 zákona o odpadech) se jedná o pokutu v maximální výši 10 000 000 Kč (§ 66 odst. 3 citovaného zákona). Celková výše pokuty i aspekt její „přiměřenosti“ měl být posuzován v rámci jiného zákonného rozpětí.

[25] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že kasační stížnost je v uvedeném rozsahu oprávněná ve vztahu k důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

[26] Stěžovatel kasační stížností požadoval zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Kasační stížnost byla podána ke krajskému soudu v roce 2009 a v té době návrh odpovídal pravomoci Nejvyššího správního soudu podle právní úpravy platné do 31. 12. 2011 (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Dnem 1. 1. 2012 však nabyla účinnosti novela soudního řádu správního provedená zákonem č. 303/2011 Sb., přinášející významné rozšíření pravomoci tohoto soudu. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s., v nyní platném znění, dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odst. 2. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně.

[27] Pravomoc Nejvyššího správního soudu k současnému zrušení rozhodnutí správního orgánu není vázána na návrh stěžovatele, nýbrž její využití záleží na úvaze tohoto soudu, který zváží, zda je namístě pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu. V daném případě je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného mělo být krajským soudem pro nesprávnou kvalifikaci protiprávního jednání stěžovatele zrušeno.

[28] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva životního prostředí.

[29] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, a proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Prvou část nákladů řízení tvoří zaplacené soudní poplatky ve výši 2000 Kč a 3000 Kč (žaloba a kasační stížnost). Stěžovatel si k ochraně svých zájmů zvolil právního zástupce, advokáta. Náklady na právní zastoupení tvoří odměna zástupce za 4 úkony (převzetí zastoupení, sepis žaloby, účast u jednání, kasační stížnost) právní

služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a e) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž za jeden úkon přísluší částka 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon. Celkem tak náklady řízení tvoří částka 14 600 Kč. Právní zástupce stěžovatele náklady řízení nevyúčtoval, ze spisu je ovšem nesporné, že vykonal všechny zmíněné úkony v souvislosti s obhajobou zájmů stěžovatele v řízení před soudy.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2012

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu